

เทศน์เช้า วันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

พวกเราภูมิใจกันมาก ภูมิใจกันมากกว่าเราเป็นชาวพุทธ เป็นพุทธมามกะ เป็นผู้ที่เลื่อมใสในพุทธศาสนา พุทธศาสนาสอนให้มีความร่มเย็นเป็นสุข มีความร่มเย็นเป็นสุขจริงๆ ..แผ่นดินธรรม แผ่นดินทอง.. ถ้าไม่ใช่แผ่นดินธรรมนะ มันจะมีการแย่งชิงกัน แล้วมันมีการเอารัศเอาเปรียบกัน

เราฟังมามาก ผู้ที่ไปอยู่เมืองนอกกลับมา จะบอกว่าสังคมยุโรปเขาเมตตา เจื่อจกันมาก สังคมไทยนะดิฉินนินทา มันดิฉินนินทาเพราะอะไร เพราะสิ่งที่ว่ามันพูดออกมาด้วยกิเลสตัณหาความทะยานอยาก

แต่ถ้ามันเป็นสิ่งที่ส่งเสริมกันละ สิ่งของมันส่งเสริมกันมันมีนะ ถ้ามันเป็นสิ่งที่ส่งเสริมกัน มันมีเพราะมันมีความเมตตา มีความเจื่อจกันต่อกัน เพราะมีความเจื่อจกันใช้ไหม คุณสิ สังคมไทยนะขอทานมหาศาลเลย ทุกคนมหาศาลเลย เพราะคนมีเมตตาใจ สังคมอื่นเขายอมรับได้ไหมละ สังคมไทยเราเวลาเจื่อจกันนะ แล้วสิ่งที่มานี้ คุณสิ เขาตรวจ เขาทดสอบ มันเกิดมาจากไหนละ เกิดจากวัฒนธรรมประเพณี เกิดจากการกล่อมเกลาคจิตใจ

เพราะกล่อมเกลาคจิตใจ จิตใจมันมีความเมตตา เพราะคนมีเมตตา โลกมันอาศัยตรงนี้หาเหยื่อไง เราจะโทษศาสนาไม่ได้ เราจะโทษสังคมไม่ได้ โทษคนเลว.. คนเลวที่เห็นผลประโยชน์ ในเมื่อประชาชนเขาเป็นชาวพุทธ เขามีความเมตตา เขามีการเสียสละ เราก็ไปหาผลประโยชน์จากตรงนั้น พอหาตรงนั้นแล้วมันจะโทษสังคมได้ยังไง จะโทษวัฒนธรรมประเพณีได้ยังไง ต้องโทษบุคคลสิ ต้องโทษคนเลวสิ.. ต้องโทษไอ้พวกแก๊งที่ทำมาหากินนั้นสิ เพราะอะไร เพราะสังคมเป็นอย่างนี้ใช้ไหม สังคมเป็นอย่างนี้เพราะอะไร

เพราะวัฒนธรรมกล่อมเกลามาใช้ใหม่ วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ดึงมาใช้ใหม่ ทำให้สิ่งนั้นเป็นที่ร่มเย็นเป็นสุข เพื่อที่เราจะอาศัยอยู่กันเพื่อเจือจางต่อกัน แล้วมันมีคนที่อาศัยอย่างนั้นมาเป็นการทุจริตของเขา อันนั้นมันต้องโทษตรงนั้น แต่เราไปโทษที่ศาสนาเลย ศาสนาเห็นใหม่ ไปอยู่เมืองนอกกันนะ สังคมไทยเป็นอย่างนั้น.. สังคมไทยเป็นนั้น.. สังคมไทยมีพื้นฐานอันหนึ่ง แล้วบุคคลที่มาอาศัยใช้สังคมนั้นเพื่อแสวงหาผลประโยชน์อีกอันหนึ่ง

แล้วเวลาเราคิด.. เราก็โทษไปหมดเลย ตีเรือทั้งโคนง.. ตีเรือทั้งโคน แล้วเราจะอยู่กันอย่างไร เราจะแก้ไขอย่างไร อย่างเมื่อก่อนเห็นใหม่ คุณ เวลาสังคมนิยม เราต้องทำสังคมให้สะอาดบริสุทธิ์เลย สังคมมันก็ต้องซับซ้อนขึ้นมา มันต้องแก้ไขสังคมขึ้นมา ไม่ทำลายให้หมดเลยแล้วมาสร้างใหม่ มันไม่มี มันต้องแก้ไข แล้วมันจะพัฒนาขึ้นไป

นี่ก็เหมือนกัน เราชาวพุทธนะ เราเกิดมาด้วยวิชา เกิดมาด้วยความไม่เข้าใจ เกิดด้วยไม่รู้ในพุทธศาสนา พุทธศาสนาสอนถึงปริยัติ ปฏิบัติ พอปริยัติขึ้นมาที่ตำรา วิชาการ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมคือธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่บอกทางวิชาการไว้ บอกทางทฤษฎีไว้ แล้วเราก็เอาทฤษฎีมาหาเหยื่อกัน.. มาหาเหยื่อ ถ้าทฤษฎีนี้เพื่อเรานะ เพื่อประโยชน์กับเรานะ เพราะทฤษฎีขึ้นมาเป็นปริยัติ

แล้วปฏิบัติละ ปฏิบัติมันก็มีใช้ใหม่ ทฤษฎีมันมีอยู่แล้ว คุณ ทางวิชาการนะ ทางวิศวกรรมต่างๆ เขามันก็มีวิชาการหมด แล้วทำได้อย่างนั้นหรือเปล่าละ เพราะอะไร เพราะดินเหนียว ดินโคลน ดินเลว สภาพดิน สภาพต่างๆ มันแตกต่างกันหลากหลาย แล้วมันถ้าแตกต่างกันหลากหลาย ทางวิศวกรรมเขาต้องหาความมั่นคง เพื่อสิ่งปลูกสร้างนั้นขึ้นมาให้ได้

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่เป็นปริยัติขึ้นมา พอปริยัติคือวิชาการ เห็นเขาทำก็จะทำอย่างเขาเห็นต่างๆ เราไม่ได้มองอยู่เลยว่าสิ่งที่เราจะทำนะ มีพื้นฐาน เราพอจะทำได้หรือเปล่า มันจะเป็นความจริงอย่างนั้นได้ไหม แล้วภาคปฏิบัติลงไปเห็นใหม่นะ ภาคปฏิบัติ.. ภาคปฏิบัติมันถึงมีเหตุมีผลขึ้นมา

สิ่งปลูกสร้างขึ้นมา ถ้ามีแปลน มีทางวิชาการขึ้นมา สิ่งปลูกสร้างมันเกิดขึ้นมาได้
เลย แล้วสิ่งปลูกสร้างจะเกิดขึ้นมา สิ่งปลูกสร้างมันเกิดขึ้นมาจากไหน สิ่งปลูกสร้างมันเกิด
ขึ้นมาจากหัวใจไข่มุข เกิดขึ้นมาจากภวสวะ เกิดขึ้นมาจากภพ ภพที่สถานะที่เกิดเป็น
มนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์แล้วชำระสะสางขึ้นมา เป็นประโยชน์ขึ้นมา มันเกิดขึ้นมาจากที่นี้
สัมผัสธรรม

ธรรมสัมผัส คือมันขึ้นมาจากใจ มันปฏิบัติขึ้นมา พอปฏิบัติขึ้นมาตามความเป็นจริง
ถ้ามันไม่มีภาคปฏิบัติขึ้นมา นี่ในภาคปริยัติไง เอาทางวิชาการ เอาคำมาพูดกันทางทฤษฎีไง
แล้วก็อ้างทฤษฎี พุทธพจน์ ! พุทธพจน์ ! เราไม่ได้เถียงพุทธพจน์ เเถียงไอ้คนพูดพุทธพจน์

ทฤษฎีทางวิชาการมันก็ต้องทั้งนั้นนะ แต่ภาคปฏิบัติที่ลงไปทำในพื้นที่ ลงไปตาม
ความจริงนะ มันจะเป็นอย่างนั้นได้จริงหรือเปล่าละ มันจะเป็นจริงๆ ไหม ถ้าพระพุทธรเจ้ายังมี
ชีวิตอยู่นะ พระพุทธรเจ้าจะสอนขึ้นมา มันยังมีหลากหลายไปอีกนะ ไม่ใช่หลักตายตัวใน
พุทธพจน์นี้หรือ เพราะอะไร เพราะสภาพแวดล้อมมันแตกต่างกันไป ความรับรู้มันต่างกัน
ไป ทางวิชาการ ทางการศึกษามันแตกต่างกันไป

สมัยพุทธกาลนะ พระพุทธรเจ้าบอกเลยอนาคตนะมันจะมีฝนเหล็ก.. ฝนเหล็ก.. ความ
ว่าฝนเหล็กเดี๋ยวนี้คือ สงครามเวียดนาม สงครามต่างๆ คู่มันทิ้งระเบิดกันสิ ฝนเหล็กไหมละ
แต่การคาดหมายในสมัยพุทธกาล พระพุทธรเจ้าบอกต่อไปอนาคตจะมีฝนเหล็กนะ ใครจะ
จินตนาการได้ว่าฝนมันจะเป็นเหล็กได้อย่างไร

ในเมื่อวิวัฒนาการ มันพัฒนาการของมันไป ก็เลสมันอาศัยสิ่งนั้นมาอ้างอิงเห็น
ใหม่ ธรรมะ พุทธศาสนาสอนแห่งปัญญาๆ ก็เอาปัญญา.. เอาปัญญามาหาเหยื่อ หา
ผลประโยชน์กัน แต่ปัญญาที่เข้าไปชำระล้างเห็นใหม่

คูตี หลวงตาเห็นใหม่ คนจนผู้ยิ่งใหญ่ มีบริวาร ๘ เป็นสมบัติส่วนตัวเท่านั้น เวลาหา
เงินเข้าสู่ประเทศชาติ หาเงินเข้าสู่สังคมเป็นหมื่นๆ ล้าน คนจนผู้ยิ่งใหญ่ ! มันไม่ได้มี
ศักยภาพได้มาจากแก้วแหวนเงินทองที่ไหน ได้ศักยภาพมาได้จากความสะอาดบริสุทธิ์ของ

ใจ ! ถ้าสะอาดบริสุทธิ์ของใจอันนั้นหนึ่งความยิ่งใหญ่มันอยู่ที่หัวใจนี้ ความยิ่งใหญ่มันอยู่ใน
สังขรณ์นี้

ถ้าสังขรณ์นี้มันความยิ่งใหญ่แล้วนะ มันจะมีความมดเท็จ มันจะมีความหลอกลวง มี
การฉ้อฉลอย่างนั้นได้อย่างไร สิ่งที่มีมดเท็จ ฉ้อฉล หลอกลวงนะมันพิสูจน์ได้.. มันพิสูจน์ได้..
พูดถึงว่าผู้รู้จริงมันยังมีอยู่เห็นไหม

นี่พูดถึงภาคปฏิบัติ นี่พูดถึงศาสนา เราภูมิใจกันมากกว่าเราเป็นชาวพุทธ ชาวพุทธเรา
ภูมิใจกันมาก แต่ภูมิใจกันมากเห็นไหม “กาลามสูตร” ไซ้ ! ถ้าอย่างพวกเรากาลามสูตรไซ้
ไม่ได้หรอก กาลามสูตรไซ้ไม่ได้ เพราะเรามันไม่มีวุฒิภาวะจะตัดสินใจได้ว่าอะไรผิด อะไรถูก
อะไรควรหรือไม่ควร

เมื่อวานพูดกับเขาเป็นชั่วโมงนะ เขาบอกว่า “ฟังซีดีครั้งแรกแล้วฟังไม่ได้เลย” ฟังเรา
ไม่ได้เลย แล้วสุดท้ายนะ เขาบอกว่า “มันไม่เห็นเหมือนกันเลย” เราถึงบอกว่า “มันแตกต่าง
ราวฟ้ากับเหวนั่นนะ”

หลวงตา หรือครูบาอาจารย์ พระป่าเรานะจะบอก “ตั้งสติ.. ต้องตั้งสติ ต้องฝึกสติ
ขึ้นมาให้ได้ ต้องทำสมาธิขึ้นมาให้ได้.. ถ้าจิตสงบขึ้นมามันถึงมีโอกาสได้ใช้ปัญญา”

นี่บอกว่า “ผลอปปี้ ! สติเกิดเองนะ” นี่มันแตกต่างกันนะ

ทำไมไม่เห็นความแตกต่าง..? ... แตกต่างราวฟ้ากับดินเลย ! ฟ้ากับเหวด้วย !

แล้วไซ้แล้วขั้นของปัญญานะ มันขึ้นไปไม่ได้ทั้งนั้นนะ ปัญญาเกิดจากสภาวะจำเกิด
จากสภาวะฉิรัญญานะมันเกิดภาวะจำ ในพระป่าเรา ในการปฏิบัติ ครูบาอาจารย์ท่านห่วง
มากเลยถึงเรื่องความจำ ฉิรัญญาเห็นไหม ปริยัติคือการจำ !

เข้าขึ้นมาก็เรียนนะ ท่องนวโกวาท.. พอกลางคืนก็ลมมันทึ่ พุทโธๆ เห็นไหม
สภาวะจำ ถ้าจำมาแล้วนะ มันก็เกิดการจินตนาการ เกิดต่างๆ ขึ้นมาเห็นไหม แต่ถ้ามันความ

สงบของใจ ปฏิบัติแล้วปฏิบัติ แล้วพอปฏิบัติขึ้นมา ปฏิบัติก็ต้องให้เป็นเอกเทศ ต้องธรรมะ ส่วนบุคคล ต้องความสัมผัสของใจ ใจสัมผัส

นี่ว่ากาลามสูตรนะ ถ้าไม่มีภาคปฏิบัติ ไม่มีความสัมผัสของใจ ใจไม่ได้สัมผัสสิ่งใดเลย แล้วเอาอะไรมาแยกแยะว่าถูกหรือผิดละ ถ้าเวลาพูดก็พูดปรีดีไป ทฤษฎีไป วิสวกรรมเห็นไหม ตึกฉันทสูงที่สุดในโลก ๕๐,๐๐๐ ชั้น มันก็พูดของมันไป ก็จะไปสร้างตึกบนดาวอังคารนะ ก็จะไปบนดวงจันทร์นั่นนะ สูงกว่ามิงอีก แล้วเอาอะไรมาเป็นเครื่องยืนยันนะ อ้าว.. ก็พูดกันไป อ้าว.. ก็เชื่อกันไป

แต่ถ้าคนมันมีความสัมผัส มีความเป็นจริงเห็นไหม “กาลามสูตร” กาลามสูตรไม่ให้เชื่อ ! ไม่ให้เชื่อ ! ใหนี่มันน่าเห็นใจ เพราะเมื่อวาน เขาพยายามจะให้ชี้ความแตกต่าง “ถูก” กับ “ผิด” ทั้งๆ ที่เขาก็เห็นถูกเห็นผิดแล้วละ ถ้าไม่เห็นถูกเห็นผิดเขาจะมาขอมาเราทำไม

แต่เราจะบอกว่า ปัญญาคนไหน ปัญญาคนที่จะรู้ที่จะเห็นได้ ปัญญาคนมันวัดได้แค่ไหน สิ่งใดมันวัดได้แค่ไหน ว่าอะไรถูก อะไรผิด นี่ไง มันถึงมีความจำเป็นว่าผู้นำ มีความจำเป็นว่ามีครูบาอาจารย์ของเรา ครูบาอาจารย์ของเราชี้หน้าเรา ครูบาอาจารย์สำคัญมากนะ ว่าเวลาธรรมะบอกนะ ห้ามติดตัวบุคคลให้ติดธรรมะนะ อย่าไปติดตัวบุคคล

แต่ธรรมะมันไปอยู่ในหัวใจของครูบาอาจารย์เรา ธรรมะมันไปอยู่ในหัวใจอันนี้นะ เพราะหัวใจนี้เป็นธรรมจริงๆ ก็คิดในธรรมนะ แต่ธรรมอยู่ในบุคคล แต่เราจะเลือกได้อย่างไรว่าถูกหรือผิด

ถ้าถูกหรือผิด แล้วถ้าถูกผิดนั้นมันจะแยกไปไหน ความจริงมันสัมผัสได้ ความสัมผัสมันแบบว่าสะอาดบริสุทธิ์ใจ คุยอย่างพ่อแม่รักลูก มันมีความสะอาดบริสุทธิ์ ความรักของพ่อแม่เห็นไหม ลูกนี้มันสัมผัสได้นะ ลูกมันไว้ใจพ่อแม่มาก ลูกเวลาคนอื่นนะ แอะเดียนนะ ! ร้องให้เลย ลูกไปกับคนอื่น คนอื่นดีเดียนนะ ไม่กล้าไปแสดงออกกับใครเลย แต่กับพ่อแม่ มันกลัวว่าหมด มันเอาล้วงกระเป๋ามาหมดเลย แล้วพ่อแม่ก็ให้หมดเลยเห็นไหม

มันสัมผัสได้ไหม มันสัมผัสถึงความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูกนะสัมผัสได้ไหม ระหว่างครูบาอาจารย์กับลูกศิษย์นะมันสัมผัสกันได้ พ่อแม่ครูอาจารย์มันสัมผัสได้ อะไรจริงอะไรปลอมสัมผัสได้ ถ้าเรามีสติสัมปชัญญะสักหน่อยหนึ่ง แล้วเรารักษาของเราเห็นไหม อันนี้จะเป็นประโยชน์กับเรานะ

นี่พูดถึงเราเป็นชาวพุทธ พุทธศาสนา เราเป็นชาวพุทธนะ ถ้าพูดถึงเริ่มต้นต้องมีศรัทธา มีความเชื่อก่อน ถ้ากาลามสูตรจะไม่เชื่อสิ่งใดเลย เราก็จะไม่มีความเชื่อเป็นที่ยึดมั่น มีความศรัทธา ความเชื่อนี้เราก็ใช้ปัญญาแก้ไขแยกแยะ กาลามสูตรอย่าฟังเชื่อ ให้มันเป็นความจริง ให้เชื่อสังขธรรม ให้เชื่อความสัมพันธ์ของใจ ใจถ้ามันสัมผัสขึ้นมาเป็นจริงนะมันรับรู้ได้.. มันรู้ได้

แล้วรู้ได้รู้สึกซึ่งกันว่าจิตนี้ไวมาก.. ไวมาก.. ไวมาก.. ถ้าไม่ทันนะ เดียวสติมันทันนะ ทันหมดเลย สิ่งที่ว่าไวนะทันหมดเลย ถ้าไม่ทันมันจะเกิดมหาดพิได้อย่างไร มันจะเกิดมหาปัญญาได้อย่างไร มันจะเกิดปัญญาอัตโนมัติขึ้นมาได้อย่างไร แล้วคนเห็นคนรู้นะมันรู้ได้เลย ว่าคนไม่รู้เอาอะไรมาพูด มันจำชีพากเขามาพูด มันก็นี่ไงก็ปริยัตินั้นนะ

ในภาคปริยัตินะ จำชีพากจำแม่นๆ แล้วก็มาคำนวณ เอามาวิเคราะห์วิจัย แล้วก็เอามาพูดต่อ แล้วพอพูดถึงหลักการ ไม่มีเลย ! ไม่มีอะไรเป็นเหตุเป็นผล ไม่มีหลักการใดๆ ทั้งสิ้นเลย แต่เราพุทธพจน์ อย่าเชื่อบุคคลนะ ให้เชื่อพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้า ! พระพุทธเจ้า ! สาธุ .. เชื่อ.. !

พุทธศาสนามาจากไหน ก็มาจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ให้เป็นเนื้อแท้ให้เป็นสาระ ให้เป็นคุณประโยชน์ เราเกิดมาทั้งชีวิต เกิดมาแสนยาก เกิดมาเพราะบุญกุศล เกิดเป็นมนุษย์ แล้วจากนี้ไปนะ ไปตามเวรตามกรรม

นี่เกิดมาแสนยากแล้วนะ สิ่งสัมผัสมาอาชีวะทางโลกเราก็ต้องมี เป็นการรักษาชีวิต แล้วเราก็ต้องมีประโยชน์กับเรา มีความจริงของเรา เพราะเราเกิดมาในพุทธศาสนาแล้ว แล้วพุทธศาสนานะ เป็นศาสนาประเสริฐที่สุด แล้วเราจะมาเป็นสมบัติของเรา เพื่อประโยชน์กับเรา กับชีวิตของเรา

นี่ไง เกิดมาก็แสนยากนะ ถ้ายิ่งภาวนาไปยิ่งเห็นการเกิด ยิ่งเห็นกรรม โอ้โฮ.. มันยิ่ง
เกิดได้แสนยาก แต่เราเกิดมาก็ทุกข์ ทุกข์แล้วก็ปฏิเสธ อยู่กับชีวิต ต้องรับผิดชอบ ทุกข์มาก
เลย แต่ทุกข์มันเป็นสัจจะ ทุกข์มันเป็นความจริง แล้วสิ่งใดที่มันละทุกข์ได้ มันวางได้ตาม
เป็นจริง แล้วเราทำอย่างไรเพื่อประโยชน์กับเรา ตั้งสติแล้วเพื่อประโยชน์กับเรา เรื่องของเขา
เป็นเรื่องของเขา เรื่องของเราคือชีวิตของเรา รับผิดชอบตัวเรา เอวัง